

DATINGBUREAU ♥♥HARTEN TWEE♥♥

SPELERS:

MAXWELL: mede-eigenaar van het datingbureau. "Glad" type

LENIE: boerachtig type. Ouder type.

SAMANTHA: heeft het hoog in de bol, nuffig type.

ELLEN: verlegen, onzeker type.

JOHN: vlotte man, is al jaren op zoek naar een relatie.

VERA: assistente van Maxwell. Uitzendkracht. Vlot eerlijk type.

(de rol van Lenie kan in het plaatselijk dialect gespeeld worden)

KORTE INHOUD:

Datingbureau Harten Twee is geen normaal dating bureau. Waar andere bureaus werken via de computer zoekt Harten Twee het meer in het fysieke contact. Daarom nodigt Maxwell, de "gladde" eigenaar van Harten Twee, zijn cliënten uit ook bij hem thuis uit.

Hij weet niet wat hij zich op zijn hals haalt, maar weten zijn cliënten wel wat hen te wachten staat?

U en zij weten het op het eind van dit leuke spel.

DECOR:

Stelt een, luxe, huiskamer voor. Aan de muur moderne schilderijen, een paar banken, een tafeltje met drank.

In de achterwand deur opkomst. Links deur naar zgn. kantoor. Rechts deur naar keuken.

Voor meer toneelspelen van deze schrijver zie: www.Jeco.nl

EERSTE BEDRIJF MIDDAG

(als het doek opgaat loopt Maxwell te bellen)

MAXWELL:

(ijsberen, bellen) Nee, nee dat weet ik ook wel. ... Dat is wel de bedoeling ja. ... Dat hoop ik niet, als ze het gelijk doorhebben kan ik direct wel inpakken. ... Ik zal even tijd nodig hebben. Zeg ik ga hangen want ik heb nog het een en ander te doen. ... Is goed dat doe ik. Tot bellens. *(telefoon neer of in zak)* Zo eens kijken waar heb ik dat ding nu gelaten? *(zoekend rondkijken)* Ha daar ligt het. *(pakt bordje op met 'kantoor' erop, bekijken)* Mooi, dat ziet er professioneel genoeg uit. Nu nog even op de deur plakken en dat is dan ook weer klaar. *(plakt bordje op linkse deur, afstandje bekijken)* Dat kan er mee door. Ja daar is niks mis mee. Eens kijken is de rest op orde? *(ronk kijken en knikken)* Ze kunnen komen. *(kijkt horloge)* Waar blijft m'n assistente? Direct staan de eerste gasten voor de deur en zij is er nog niet. Bovendien zal ik haar toch het een en ander moeten vertellen. He, nu had ik het zo duidelijk met het uitzendbureau afgesproken en.. *(voordeurbel)* Dat zal ze zijn. *(af deur opkomst, achter toneel)* Ik zal maar eerst gaan. *(op)* Kom maar verder.

VERA:

(op, zeer degelijk gekleed, attaché-koffertje bij zich, rond kijken) Dat ziet er keurig uit.

MAXWELL:

Dat dacht ik ook. Ben er heel tevreden over. Ik geloof... nee ik ben ervan overtuigd dat het gaat lukken. Zeker met uw hulp.

VERA:

Nu u er zelf over begint. Het is mij niet geheel duidelijk wat mijn taak is. Zelfs het uitzendbureau kon dat niet vertellen.

MAXWELL:

Daarom heb ik ook gevraagd of u eerder wilde komen zodat ik u het een en ander kan vertellen. Maar gaat u toch zitten, gaat u toch zitten.

VERA:

(zitten)

MAXWELL:

Mooi, iets drinken?

VERA:

Nou eigenlijk niet. Ik drink nooit geen alcohol als ik aan het werk ben en ik heb net koffie gedronken bij het uitzendbureau dus...

MAXWELL:

Kom, kom. We moeten onze samenwerking toch bezegelen? Vooruit, een borreltje kan toch geen kwaad? Een kleintje dan? Ik ben tenslotte je baas. Ik zal wel iets inschenken. *(naar tafeltje, inschenken)* Ondertussen zal ik al beginnen met de uitleg. Ik ben pas begonnen met een datingbureau. Het heet harten twee.

VERA:

Toepasselijke naam.

MAXWELL:

Dacht ik ook. *(als hij klaar is met inschenken Vera een glas geven gaan zitten en af en toe drinken)* Je zult je misschien afvragen wat is daar nu voor bijzonders aan? Op internet circuleren meer dan genoeg datingbureau's. Bonafide en malafide. Wat maakt harten twee

anders dan die bureaus? Op de eerste plaats gebruik ik internet bijna niet. Goed je kunt tegenwoordig niet meer zonder maar ik geloof meer in lijfelijk, in fysiek, aandacht.

VERA:

U bedoelt dat uw klanten elkaar aan moeten raken?

MAXWELL:

Nee, nee. Natuurlijk niet. Zeker geen moeten. Laat me duidelijker zijn. Op internet vul je een formulier in en de computer zoekt er iemand bij. Die gaan dan ergens in een afgelegen donkerbruin cafeetje kennismaken. Niemand weet hoe en wat dus. Ik doe het anders, ik nodig een stel mensen hier uit. Die kunnen dan met elkaar kennismaken zonder enige dwang in een ontspannen sfeer. En klikt het met de een niet dan misschien met de ander. Bovendien zijn ze niet alleen ze zijn met een stel dat legt ook makkelijker contact.

VERA:

U bedoelt te zeggen als het met de een niet lukt dan switch je sneller over naar een ander?

MAXWELL:

Dat kan, dat is min of meer de bedoeling ja. De kans op een treffer is dus groter dan dat je samen in dat donkerbruin café zit en niet weet hoe je van die vervelende partner af moet komen.

VERA:

Op zich een goed idee. Maar het tweede punt dan?

MAXWELL:

Tweede punt? O ja, nou ik concentreer me alleen op een bepaalde doelgroep en wel de oudere. Dat is een gat in de markt. Er komen steeds meer oudere en alleen staande dus lijkt dat een logische stap.

VERA:

Ook weer een punt. Vandaar dat u een ouder iemand wilde als assistente. Dat begreep ik ook al niet.

MAXWELL:

Vandaar dat het goed is dat u eerder gekomen bent.

VERA:

Maar wat is nu precies mijn taak?

MAXWELL:

Eigenlijk heel eenvoudig. U assisteert mij op alle gebieden. U ontvangt de gasten, u babbelt met de gasten, u geeft ze te drinken, u geeft uitleg. Kortom een manusje van alles als ik het zo onbeleefd uit mag drukken. Of noem het gastvrouw, in de breedste zin des woords zoals ze dat zo mooi zeggen.

VERA:

Maar ik weet toch niet genoeg van uw zaak om uw assistente kunnen zijn? Straks vragen de gasten iets waar ik geen antwoord op kan geven. Nou mooie assistente. Bovendien maakt u zelf dan geen goede indruk.

MAXWELL:

(wegwerpgebaar) Zal wel meevallen. Mocht het je te moeilijk worden roep je mij maar. Ik klets me er wel uit. Daar ben ik heel goed in al zeg ik het zelf. *(wrijft handen)* Ik geloof dat we er helemaal klaar voor zijn. Ik heb er echt zin in. Jij ook?

VERA:

Ik? Nou ik moet eerlijk zeggen dat....

(voordeurbel)

MAXWELL:

Dat zal de eerste gast zijn. Vooruit Vera, je begrijpt dat ik je zo zal noemen, laat de eerste gast binnen! (*weids gebaar*) Ik ga even naar ..eh (*wijst kantoor*) naar m'n kantoor. (*opstaan*) Ik zie je direct wel. (*af deur kantoor*)

VERA:

En weg is ie. (*schudt hoofd*) Ik weet het niet. Ik vraag me af waar ik nu in verzeild geraakt ben. Het lijkt allemaal zo... zo... (*voordeurbel, opstaan*) Ja, ja ik kom. (*af deur opkomst, even later achter toneel*) Gaat u maar verder. U bent tenslotte onze ..eh gast.

SAMANTHA:

(*achter toneel*) Dank je wel meisje. Heel vrindelijk van je. (*op, zeer degelijk gekleed, rondkijken*) Ziet er niet onaardig uit. Ik zou bijna zeggen ziet er zelfs leuk uit. Valt niet tegen zeg.

VERA:

(*op, sjouwend met zware koffer*) Goed... goed dat u het zo leuk vindt ..eh mevrouw? (*steekt hand uit*)

SAMANTHA:

(*hand negeren*) Juffrouw. Juffrouw Samantha om precies te zijn. Vrindelijk dat je m'n koffer even binnen brengt. Is het geoorloofd dat ik ga zitten? (*gaat zitten*)

VERA:

Maar natuur.. O u zit al. Ik zou ..eh zeggen maak het u makkelijk.

SAMANTHA:

Vrindelijk van je meisje. Maar ..eh ik neem toch niet aan dat jij hier de grote baas bent?

VERA:

Nee, nee. Dat is ..eh de heer Maxwell. Hij is nog ..eh even bezig op kantoor. Maar ik weet zeker dat hij zo zal komen om u te ..eh verwelkomen.

SAMANTHA:

Maxwell zeg je? Hele gedistingeerde naam. Keurig zelfs.

VERA:

Mag ik u iets te drinken aan bieden?

SAMANTHA:

Maar natuurlijk meisje. Natuurlijk. Schenk voor mij maar (*bedachtzaam*) eens kijken wat zal ik eens nemen. Ik neem aan dat jullie een uitgebreid drankaanbod hebben?

VERA:

Ik ..eh denk het wel. Als ik zo die flessen daar zie.

SAMANTHA:

Mooi, heel mooi. Geef mij dan maar een whisky on the rocks. Ja dat neem ik.

VERA:

Ik zal eens kijken of we dat hebben. (*omdraaien en naar tafeltje met flessen, bekijken*)

SAMANTHA:

Trouwens meisje, ik blief eigenlijk iets anders. Heeft u ook franse cognac?

VERA:

(*omkijken*) Geen whisky maar franse cognac dus?

SAMANTHA:

Klopt. En ..eh natuurlijk puur. Niks erin of erop. (*lacht gemaakt*) Ha... ha leuk verzonnen van mezelf.

VERA:

Ja.. eh heel leuk. Franse cognac gaat het nu worden. *(weer zoeken)*

SAMANTHA:

Zeg.. eh meisje komen er veel ..eh andere mensen?

VERA:

In alle eerlijkheid mevrou.. eh juffrouw Samantha ik zou het u niet kunnen vertellen. Ik ben ook net hier en...

SAMANTHA:

Net hier? Hoe bedoel je meisje? Je werkt toch voor de heer Maxwell? Dat vertelde je net zelf!

VERA:

Jawel.. maar ..eh ik ben pas begonnen en weet nog niet al te veel van dit ..eh soort zaken. Ha, hier staat de fles. *(omdraaien met fles)* U wenst een groot of een klein glaasje?

SAMANTHA:

Och doe een normaal glaasje. *(redelijk grote ruimte tussen wijsvinger en duim)* Ik ben nogal snel tevreden. En ..eh het hoeft niet in zo'n bel van een borrel. Ik neem aan dat dit een informele gebeurtenis is dus kan dat drankje wel in een normaal glaasje hoor. Ik pas me wel aan.

VERA:

O heel vriendelijk van u. *(omdraaien en inschenken, zichtbaar voor publiek met ruimte tussen wijsvinger en duim hoeveelheid afpassen)*

MAXWELL:

(op deur kantoor, papieren in hand) O kijk aan, de eerste gast is gearriveerd. *(met uitgestoken hand naar Samantha)* Welkom, welkom bij datingbureau Harten Twee. Mijn naam is Maxwell. Maar Max voor goede vrienden.

SAMANTHA:

(haastig opstaan) Dank u wel ..eh Max. Ik ..eh mag toch Max zeggen? Ik heet Samantha. Maar Sam voor goede vrienden. U mag mij dus Sam noemen. *(hand vast blijven houden)*

MAXWELL:

Leuk. Leuk dat u ..eh dat jij er bent. Ik hoop dat uw.. eh jouw verblijf opbrengt wat u ..eh wat jij ervan verwacht.

SAMANTHA:

Dat heeft het al gedaan. Dat heeft het al gedaan.

VERA:

(reikt glas aan)

SAMANTHA:

(ziet het niet) Ik ..eh vroeg net aan uw pas begonnen medewerkster of er nog meer gasten komen? Zij wist me daar geen antwoord op te geven. Ik ben ervan overtuigd dat het u wel kan.

MAXWELL:

(probeert steeds hand terug te trekken, niet lukken)

VERA:

Mevr.. eh juffrouw Samantha. Kijkt u eens. Uw drankje.

SAMANTHA:

Mijn wat? O ja mijn drankje.

MAXWELL:

(haastig hand terug trekken en paar passen terug staan) Ik hoop dat het u smaakt

SAMANTHA:

(glas aanpakken, voorzichtig drinken, overdreven "spoelen" door mond) Mooi... heel mooi. Anders gezegd smaakt prima. Dank je meisje. Maar vertel eens Max de andere gasten? *(loopt naar Maxwell)*

MAXWELL:

O maar natuurlijk komen er andere gasten. Dat is tenslotte de opzet van deze bijeenkomst om ..eh kennis met elkaar te kunnen maken in een ..eh ontspannen sfeer.

SAMANTHA:

Ja, u heeft gelijk, hoewel ik me best voor kan stellen dat wij saampjes heel goed kennis kunnen maken.

MAXWELL:

Helaas... *(ongemakkelijk)* gaan dit keer ook de zaken voor het meisje.

SAMANTHA:

Inderdaad, wederom heeft u gelijk. Ik... *(voordeurbel)*

MAXWELL:

Dat zal weer een gast zijn.

VERA:

Dan neem ik aan dat ik weer open moet doen? *(richting deur opkomst)*

MAXWELL:

(haastig achter haar aan en tegenhouden) Het lijkt me beter dat jij mevrouw Samantha gezelschap houdt.

VERA:

Juffrouw Samantha.

MAXWELL:

He? Wie?

VERA:

(wijst) Geen mevrouw maar juffrouw Samantha. Juffrouw Samantha is tenslotte hier in de hoop om mevrouw Samantha te worden. Dat is de opzet van dit alles toch?

MAXWELL:

He? O ja natuurlijk. Je hebt gelijk. In ieder geval hou ze maar gezelschap. Ik ga wel opendoen. *(haastig af)*

SAMANTHA:

(gaat zitten en drinken)

VERA:

(ongemakkelijk) ..eh mooi weertje he?

SAMANTHA:

(schijnbaar afwezig) HHHMMM

VERA:

Zeker voor de tijd van het jaar. Dat hebben we wel eens anders meegemaakt.

SAMANTHA:

(schijnbaar afwezig) HHHMMM

VERA:

Ja.. eh nou.. ja. Gezellig zo samen een gesprek voeren vindt u niet?

SAMANTHA:

(schijnbaar afwezig) HHHMMM

VERA:

(wanhopig gebaar) Ja en toen wist ik het ook niet meer.

SAMANTHA:

(schijnbaar afwezig) HHHMMM

MAXWELL:

(achter toneel) Gaat u maar verder hoor. Gasten gaan tenslotte voor.

SAMANTHA:

(draait zich nieuwsgierig naar deur)

LENIE:

Dank u wel. *(rammelen aan deur openen en op, zeer eenvoudig gekleed)* Goedendag allemaal. Kreeg de deur niet open dacht dat ie anders open ging.

MAXWELL:

(op) Mag ik u even voorstellen? Dit is mevrouw Lenie.

LENIE:

He? Wie?

MAXWELL:

(haastig) Neem me niet kwalijk. Ik bedoel natuurlijk juffrouw Lenie.

LENIE:

Wie? Ik?

MAXWELL:

Ja, u zei net toch dat u Lenie heet?

LENIE:

Ja, dat klopt maar geen mevrouw of juffrouw hoor. Niks van dat gedoe. Gewoon Lenie. Dat zeggen we bij ons thuis op de boerderij ook. Stel je voor dat we elkaar daar aanspreken met mevrouw of mijnheer. Dat klinkt toch niet over het erf? *(doet voor: hard en wenken)* Mevrouw Lenie de koeien moeten gemolken worden!!!

SAMANTHA:

(schrikt zichtbaar, haastig iets drinken)

LENIE:

(schudt hoofd) Dat staat niet. Dat gaat echt niet. Gewoon Lenie. Dat klinkt tenminste. Dan gaat het zo. *(haalt diep adem en wil weer gillen)*

VERA:

(haastig) Ja, ja we kunnen ons goed voorstellen hoe dat klinkt. Ik ben Vera. De... de assistente van mijnheer Maxwell en dat is juffrouw Samantha.

LENIE:

Leuk u te leren kennen allemaal.

SAMANTHA:

(knikt minzaam)

VERA:

Gaat u maar zitten juf.. eh Lenie. Doe maar net alsof u thuis bent.

LENIE:

(zitten naast Samantha) Dat zal ik maar niet doen want dan zetten jullie me gelijk buiten.

VERA:

Lust u misschien iets te drinken? Koffie, thee, iets sterkers?

LENIE:

Doe maar wat sap. Maakt niet uit welke smaak, doe maar wat je open hebt staan.

VERA:

Een sapje dus. (*inschenken en evt aan Lenie geven*)

SAMANTHA:

Mijnheer Maxwell?

MAXWELL:

(*haastig naar bank*) Mevrouw.. eh juffrouw Samantha?

SAMANTHA:

Ik wil echt niet vervelend doen maar ..eh weet u zeker dat deze ..eh dame naast mij op dit tijdstip hier moet zijn?

LENIE:

O jawel hoor. Dat hoeft je toch niet aan hem te vragen? Dat weet ik tenslotte beter dan hij. Ik heb tenslotte de uitnodiging gehad. Wacht, waar heb ik hem? (*begint in tas te zoeken*) He waar is dat ding nu toch? Ik weet echt zeker dat ik hem meegenomen heb.

SAMANTHA:

(*zuchten*) Laat maar, ik geloof u zo ook al.

LENIE:

(*nog steeds zoekend*) Nee, nee, eens gevraagd, altijd gevraagd zei m'n moeder zaliger altijd al. En u moet weten mevrouw Salamander dat..

SAMANTHA:

Samantha.

LENIE:

(*verbaasd opkijken*) Wie? Heb ik iets gemist? (*rondkijken*) Is er weer iemand nieuw bijgekomen?

SAMANTHA:

Nee, nee. (*zucht*) Helaas. Maar u zei salamander en ik heet (*overdreven*) Samantha.

LENIE:

O ja? Zei ik dat echt? Zei ik echt salamander? O wat erg. Ik kan me er echt niks van herinneren. Goh hoe kom ik daar nu toch weer bij? Heeft u dat ook wel eens dat u niet meer weet wat je net gezegd hebt of gedaan hebt?

SAMANTHA:

(*schudt hoofd*) Nee hoor. Mijn geheugen is nog prima in orde. Nergens last van. Maar heeft u het al gevonden?

LENIE:

Wat?

SAMANTHA:

Nou u was toch uw invitatie aan het zoeken in uw tas.

LENIE:

Wat was ik aan het zoeken dan?

SAMANTHA:

Uw inven... (*zuchten*) Uw uitnodiging

LENIE:

Nou daar heb je het al. Zeg ik net zelf dat ik soms last heb van vergeetachtigheid. Vergeet ik direct erop dat ik die uitnodiging aan het zoeken was. Zou zie je maar dat je... (*voordeurbel*) Wat is dat? (*paniekerig*) Is dat het brandalarm? (*opstaan*) Is er brand?

MAXWELL:

Nee, nee dat is de voordeurbel. Vera, hou jij de dames nog even gezelschap? (*af deur opkomst*)

LENIE:

O gelukkig. (*gaat zitten*) Phoe is me dat schrikken. Zou er een hartverzakking van krijgen. (*diep zuchten*) He het gaat wel weer. (*tot Vera*) Je moet weten kind dat ik ontzettend bang ben voor brand. De boerderij van mijn oma's oma is een keer afgebrand en nog steeds ben ik bang voor rook en vuur.

VERA:

Uw oma's oma? Maar toen was u er zelf toch nog niet?

LENIE:

Klopt. Kun je zien hoe bang onze familie van brand is. Dat werkt generaties door. Je moet niet vergeten dat al onze boerderijen door Riet zijn gedekt.

SAMANTHA:

Dat is vandaag de dag toch niet meer? Bijna ieder huis heeft een pannendak. Tenminste van de normale mensen. De goeie hebben meestal wel huizen met een rieten dak. Die kunnen tenminste de verzekering wel betalen.

LENIE:

Ja dat klopt. Maar ik bedoelde niet een rieten dak maar ik bedoelde een rieten dak door Riet gedekt. Zo heet het bedrijf dat dat bij ons in het dorp doet. Al jaren, of nog veel langer zelfs. Ik weet nog dat de jonge Kees begon in de zaak van zijn vader. Die heette Marinus naar de vader van zijn opa. En die is eigenlijk met de zaak begonnen omdat hij last had van eczeem. Wat weer kwam van...

SAMANTHA:

Ja, ja laat maar. (*haastig glas leeg drinken, omhoog houden*) Meisje doe hem nog eens vol. Ik kan hem wel gebruiken.

VERA:

Maar natuurlijk. (*haastig glas aanpakken*) Ik neem aan hetzelfde?

SAMANTHA:

Als je iets sterkers hebt doe dat maar. Ik geloof dat ik dat wel kan gebruiken.

VERA:

Ik zal eens kijken. (*naar tafeltje en druk bezig*)

LENIE:

Ik wil me er niet bemoeien maar u moet opletten met die drank. Voor je het weet ben je een alcoholist.

SAMANTHA:

(*verontwaardigd*) Ik? Een alcoholist? Hoe komt u daar nu weer bij?

LENIE:

Dat is precies zoals mijn oom Henk reageerde. Een tijdje later werd hij opgenomen in zo'n gesloten afkickkliniek. Daar heeft hij drie maanden gezeten voordat hij genezen was. Nou ja genezen, toen hij weer vrij kwam en langs zo'n drankwinkel liep was hij weer verkocht. (*zucht*) De goede man heeft zich letterlijk een ongeluk gedronken. Op een dag was hij zo dronken dat hij zo een weiland inliep.

SAMANTHA:

Nou en wat is daar mis mee? Iedere boer op het platteland loopt toch wel eens een weiland in?

LENIE:

Ja, ja dat wel maar die letten wel op welk weiland. Oom Henk liep een weiland op waar een stier stond. En mijn oom Henk had net die dag een rode trui aan. Ik hoef u niet te vertellen wat er toen gebeurde. (*schudt hoofd*)

JOHN:

(*op deur binnenkomst*) Goede dag! Wat een mooie dag is het toch he? (*ziet dames zitten*) En kijk nu toch eens wat een liefvallige dames daar zitten.

LENIE:

(*omkijken en daarna op zichzelf wijzen*)

JOHN:

Ja, ja ik bedoel daar de dames in de bank. De dag wordt alsmaar beter. Mijn naam is John. En u? (*loopt naar bank en schudt beide dames uitgebreid hand, voorstellen*) Nou als ik beide dames zo zie wordt het een mooi weekend. Ik heb er echt zin in .

VERA:

(*geeft glas aan Samantha*) Kijkt u eens. Hij is weer vol.

SAMANTHA:

Dank je meisje. (*heft glas naar John*) Op een mooi weekend. Maar dat zal wel lukken. (*drinken*)

JOHN:

(*tot Vera*) Kijk, kijk. Nog zo'n beauty. (*steekt hand uit*) John.

VERA:

(*hand schudden*) Vera, de ..eh assistente van mijnheer Maxwell.

JOHN:

En wat voor een assistente. Weet je zeker dat je niet met ons mee doet?

VERA:

Zeker weten. Heb thuis een enig schatje zitten. Die wil ik niet kwijt.

JOHN:

Jammer, jammer en nog eens jammer.

SAMANTHA:

Zeg, je doet net alsof dat meisje hier alleen is. Ik zit hier hoor.

LENIE:

En ik naast haar.

JOHN:

(*haastig naar hen*) Maar dames, we worden toch niet jaloers?

LENIE:

Ik niet hoor. Ben wel wat gewend. Ik...

MAXWELL:

(*in deur opkomst*) Komt u toch verder. Kom toch. (*geheel op*)

ELLEN:

(*langzaam op, duidelijk verlegen, tas voor zich houden, bij deur blijven staan*)

MAXWELL:

Dames en heer, mag ik heel eventjes uw aandacht? Dank u wel. (*geroutineerd*) We zijn nu eindelijk compleet. De meeste kennen elkaar al maar Ellen daar is de laatste die erbij gekomen is. (*wijst Ellen*)

ELLEN:

(*verlegen knikken*)

MAXWELL:

Mooi, nu we elkanders namen kennen zal ik de gang van zaken even uitleggen. Zoals u ongetwijfeld weet ben ik van het datingbureau Harten Twee. Op de eerste plaats moet ik u allemaal nog hartelijk danken dat u zich bij ons bureau heeft ingeschreven. Mijn compagnon en ik zijn zeer vereerd dat u dat heeft gedaan. Wij beseffen maar al te goed dat het nogal iets is. U heeft tenslotte nogal wat van uzelf moeten laten zien bij het invullen van de vragenlijsten. Ook het inschrijfgeld was niet mis maar daar krijgt u dan ook iets voor zoals ze tegenwoordig zeggen. U weet ook dat Harten Twee een andere benaderingswijze heeft dan onze collega's. Waar onze collega's alleen met de computer werken, vinden wij dat we verder moeten gaan. Verder met het persoonlijke contact en zeker niet een op een. Nee, wij organiseren een weekend met een aantal mensen, gegadigden, en laten zo op een ontspannen manier iedereen nader met elkaar kennismaken. Ik..

SAMANTHA:

Maar ik zie maar één man! En u zei dat we voltallig waren?

MAXWELL:

Heel juist opgemerkt mevr.. eh juffrouw Samantha. Maar dat is nu eenmaal de uitkomst van de computer. We hebben al de door u verstrekte gegevens in de computer ingevoerd en toen bleek dat jullie er uitrolden.

LENIE:

Heb ik een computer gezeten? Daar heb ik anders niks van gemerkt. Goh, wat zijn ze toch knap tegenwoordig he? Duwen je zo in een computer zonder dat je er elf iets van merkt.

SAMANTHA:

U weet zeker dat u alle gegevens juist hebt ingevoerd? Ik kan me niet indenken dat ik samen... (*wuift in ronde*) U weet zeker dat u geen foutje gemaakt heeft?

MAXWELL:

Heel zeker juffrouw Samantha. Met zulke dingen gaan we heel zorgvuldig om. Waar was ik ook weer gebleven? (*nadenkend*) O ja, Harten Twee laat de dus potentiële kandidaten face to face met elkaar kennismaken. En voor jullie is dat dus weekend. Daarom stel ik voor dat u naar boven gaat u zich eventjes opknapt daarna gaan we uit dineren. Kunnen jullie kennismaken. Vera zal jullie kamers wijzen. Vera?

VERA:

Ik? Maar ik ben nog niet eens boven geweest. Hoe moet ik weten welke kamer wie krijgt?

MAXWELL:

(*wegwerpgebaar*) Alles wijst zichzelf. Er zijn kamers genoeg in dit huis. Vooruit toon wat initiatief. Ik moet eerst bellen en kom je helpen. Oké?

SAMANTHA:

Dat lijkt me een goed plan. (*opstaan*) Vooruit meisje pak mijn koffer en wijs me de weg. (*de rest naar deur opkomst*)

VERA:

..eh ja. Gaat u maar naar de hal dan kom ik zo.

(*iedereen af*)

Mijnheer Maxwell ik weet echt niet...

MAXWELL:

Alles wijst zich boven. Maak je niet druk. Zet ieder maar in een aparte kamer. Ik moet nu echt naar kantoor. (*af deur kantoor*)

VERA:

Maar.. maar... (*hoofdschudden naar koffer Samantha, poging om te dragen niet lukken*)

JOHN:

(hoofd om deur) Kom je? We wachten op je. Lukt het niet? *(op)* Zal ik het doen?

SAMANTHA:

(hoofd door deur) Meisje, breng ook mijn glas mee. Zonde om dat te laten verpieteren. *(af)*

VERA:

(pakt glas) Lukt het mijnheer John?

JOHN:

O ja. Heb wel zwaardere dingen getild in m'n leven. *(met enige moeite koffer pakken en beide af)*

EVEN TIJDSOVERBRUGGING

Eind eerste bedrijf en begin tweede (MIDDAG)

Vera luistert een vreemd telefoontje af van haar baas Maxwell en krijgt argwaan.

Het gezelschap keert terug van het etentje en drinkt nog iets met elkaar

ELLEN:

Eige.. eigenlijk wel ja.

JOHN:

En omdat ik de enige man in het gezelschap ben zul je toch een beetje je best moeten doen. Anders kies ik je nooit hoor

ELLEN:

(verschrikt) Is.. is dat zo?

JOHN:

Natuurlijk niet. Ik maak maar een grapje.

VERA:

Kijk aan een borreltje cognac. *(geeft borreltje aan John)*

JOHN:

Lekker. Bedankt. Ik vind het nog jammer dat je hier de assistente bent.

VERA:

Ik niet. *(slaat hand voor mond)* Sorry, daar bedoel ik niks mee. Alleen maar dat ik thuis...

JOHN:

Ik snap het. Ik snap het helemaal. *(drinken)* Goed spul. Jij niks drinken Ellen?

ELLEN:

Nou.. eh ik zou eigenlijk wel een wijntje lusten. Een wit wijntje eigenlijk.

VERA:

Ik meen dat die in de koelkast staat. Ik zal eens gaan kijken. *(af deur keuken)*

ELLEN:

Zal.. zal ik ook meegaan? Ik bedoel nu moet ze voor mij alleen naar de keuken en...

JOHN:

Dat vindt ze helemaal niet erg. Net voordat jij binnen kwam heb ik het haar nog gevraagd.

ELLEN:

O. Nou ..eh dan is het goed. Denk ik.

JOHN:

(kijkt naar Ellen) Vooruit, ontspan je toch een beetje. Vooruit probeer het eens. Laat om te beginnen die armen eens ontspannen.

ELLEN:

Mijn.. mijn armen? *(kijkt naar armen en krampachtig "ontspannen")*

JOHN:

(schudt hoofd) Dat wordt niks. Wacht eens dan zal ik je helpen. *(omhoog en achter haar staan)* Vooruit laat die armen ontspannen. Nou doe maar.

ELLEN:

(weer krampachtig "ontspannen")

JOHN:

Nee, nee. Niet zo krampachtig. Vooruit deze arm op de leuning en deze losjes naast je laten liggen. *(pakt armen en legt deze neer)*

ELLEN:

(eerst krampachtig maar dan duidelijk makkelijker) Dat.. dat zit inderdaad een stuk makkelijker. *(iets verzitten)* Een heel stuk makkelijker zelfs.

JOHN:

Maar nog niet geheel goed. Je houdt je hoofd nog veel te geforceerd. Dat moet lossere. Beweeg je hoofd eens.

ELLEN:

(van links naar rechts)

JOHN:

Nog niet... nee nog niet helemaal. Wacht eens. *(pakt haar hoofd en wiegt dit van links naar rechts)* Is dat beter?

ELLEN:

(raar gezicht) Ja.. O ja dat.. dat voelt heel anders. Heel anders. Nee... nee niet ophouden. Ik.. eh ben nog niet geheel ontspannen.

JOHN:

Niet ..eh dan ga ik nog maar even door. *(gaat door)*

ELLEN:

(gelukzalig gezicht) Doe.. doe dat vooral.

LENIE:

(op deur opkomst) Wat is dat nou? Voelt ze zich niet goed? Koppijn?

JOHN:

Nee.. nee. Ze is ..eh veel te gespannen en zo probeer ik haar wat te ontspannen.

LENIE:

(kijkt even) En dat moet zo lukken? *(schudt hoofd)* Dat gaat nooit zo. Goed dat jij niet op de boerderij werkt. Ik zie je al bezig als een koe aan het kalven is en dat die dan te gespannen is. Nou dan helpt het echt niet zoals jij doet hoor, dat vraagt echt om straffe maatregelen. Ga maar eens opzij. *(duwt John opzij)*

JOHN:

Maar... maar...

LENIE:

Niet zeuren jongenman. Dit is ernstig. Ik zie het aan haar gezicht (*Ellen nog gelukkig gezicht*) en daarom kunnen we niet lang wachten. (*duwt tas in handen verbouwereerde John. Maakt haar handen "soepel", diep zuchten, hoofd Ellen vastpakken en snel heen en weer bewegen*)

ELLEN:

(*geeft gil*)

LENIE:

(*loslaten*) Zo nu zal ze wel ontspannen zijn.

ELLEN:

(*wil opstaan*)

LENIE:

(*haar terug duwen in bank, Ellen ploft "ontspannen" liggend in bank*) Kijk, dat is nog eens ontspannen. Mensen zijn net beesten, in heel veel opzichten althans. (*pakt tas van verbaasde John en gaat in stoel zitten*)

ELLEN:

Wat.. wat gebeurde er nu opeens?

JOHN:

Juffrouw Lenie dacht dat een andere aanpak je meer zou ontspannen.

LENIE:

Kijk dan hoe ontspannen ze in de bank zit. Dat had jij nooit voor elkaar gekregen met die zachte aanpak van jou jongen.

VERA:

(*haastig op, met wijnglas*) Wat was dat? Wie gilte er zo?

LENIE:

(*wijst*) Zij.

VERA:

(*verbaasd, wijst*) Zij?

LENIE:

(*knikt*) Zij.

JOHN:

Ik kan alles uitleggen. Ellen voelde zich nogal gespannen en ik wist wel een manier om haar te ontspannen. Wij waren daar druk meedoende toen Lenie binnenkwam. Zij...

VERA:

(*heft handen*) Ik wil het niet weten. Het is jullie zaak wat jullie uitspoken. Ik ben maar ingehuurd. Ellen ik heb hier je wijntje.

ELLEN:

Wijn? O ja mijn wijn. (*kaarsrecht zitten, aanpakken*) Ik.. ik kan wel een drankje gebruiken. (*nipt aan drankje*) O dat is lekker, en ook nog lekker koud ook.

VERA:

Ik heb er een ijsblokje ingedaan. Daarom duurde het wat langer, moest zoeken. (*omdraaien*) Mevrouw Lenie wenst u iets te drinken?

LENIE:

Nee, nee kindje, dank je wel. Ik heb genoeg gedronken tijdens het eten. Anders moet ik er vannacht teveel uit.

VERA:

Het was best lekker het eten he?

JOHN:

O ja hoor. Ik heb heerlijk gegeten. Maar lust jij zelf niks te drinken?

VERA:

Ik ben nog in dienst en..

JOHN:

Onzin, we zitten nu gezellig bij elkaar en dus mag en kun jij ook best iets drinken. Kom op dan kiezen we iets uit. (*samen naar barretje*)

LENIE:

Aardige man die John he?

ELLEN:

He? O ja hoor, best aardig denk ik. (*drinken wijn*) Ik.. eh heb niet zo'n ervaringen met mannen moet ik eerlijk bekennen.

LENIE:

Ik ook niet. Op het platteland zie je maar weinig alleen staande mannen. Die moet je met een stallantaarn zoeken. Ik heb er nog geen gevonden tenminste. En toen kwam in het agrarisch dagblad een advertentie tegen van dit bureau en och ik dacht wie niet waagt wie niet wint he? Ik kon vervanging vinden en zodoende ben ik hier. (*buigt voorover*) Maar ik denk niet dat die John mijn type is. Te stads zal ik maar zeggen, heeft geen eelt op zijn handen. Maar ..eh je zit weer zo verkrampt. (*half opstaan*) Zal ik je weer even....

ELLEN:

(*haastig onderuit zakken*) Nee, nee. Ik zit al heel ontspannen. Kijk maar. (*overdreven ontspannen "zitten"*) Ziet u wel?

MAXWELL:

(*op, telefoon aan oor*) Hoezo lukt het niet? ... Ben je al bezig dan? ... Nou dat valt niet zeg. ... Dat zei ik je toch al? ... Goed dat doen we dan. ... Ik kom je wel helpen, ik rij direct weg en bel je nog. (*ophangen*) Kijk jullie zitten al gezellig bij elkaar en hebben ook al iets te drinken. Mooi, mooi heel mooi. Zeg Vera luister even. Ik moet echt weg. Ik kreeg net een telefoontje van mijn ..eh compagnon dat hij erg ..eh veel werk heeft. Hij vraagt of ik even kom helpen.

VERA:

U bedoelt dat ik hier alles alleen moet runnen?

MAXWELL:

Klopt, maar ..eh zolang zal ik niet weg zijn en wat kan er gebeuren? We zijn allemaal volwassen mensen onder elkaar dus...

SAMANTHA:

(*op, zeer net gekleed*) Daar ben ik dan. Moest me eerst even verkleden na dat leuke dineetje. Maxwell het was heel leuk. Ik kan je nog wel een paar exclusieve restaurantjes aanraden.

MAXWELL:

Een ander keertje heel graag mevrou... eh juffrouw Samantha. Maar helaas moet ik nu weg.

SAMANTHA:

Weg? Ik dacht dat we samen de nacht door zouden brengen. Ik ..eh bedoel samen allemaal hier in huis.

MAXWELL:

Had ik ook verwacht maar zaken gaan voor het meisje.. eh gezelligheid. Maar niet getreurd ik ben zo terug. Hoewel het wel nachtwerk zal worden verwacht ik. (*tot iedereen*) Mensen nog een prettige avond en ik zie jullie morgenvroeg weer! Ik weet zeker dat Vera hier heel goed voor jullie zal zorgen. (*joviaal zwaaiend af deur opkomst*)

SAMANTHA:

(ploft bank) Wat jammer dat hij nu weg gaat. Ik had graag nader kennis met hem gemaakt. Het is zo'n aardige man. Vindt je niet ..eh Ellen was het toch he?

ELLEN:

He? Wat? O ja een aardige man, maar ik vind die John ook wel aardig hoor.

SAMANTHA:

Dat meen je niet. Denk je nu werkelijk dat die man iets voor jou is? Zelfs een blinde kan zien dat jullie geheel niet bij elkander passen. Het spijt me te moeten zeggen maar je uitstraling mist toch iets hoor. Iets wat de mannen aanspreekt en wat echte vrouwen wel hebben.

LENIE:

Wacht eens. Ik snap iets niet. Hoe kan een blinde nu zien dat zij niet bij elkaar passen? Een blinde kan toch helemaal niks zien? Meestal hebben die zo'n hond bij zich die voor hen kijkt zal ik maar zeggen. Nee, nee dat klopt zoals je nu beweert.

SAMANTHA:

(schudt hoofd) Ik bedoelde het in figuurlijke zin niet in letterlijke zin. Dat snapt toch iedereen? *(rondkijken)* Meisje? Meisje schenk mij nog eens zo'n stevig glas in. Het smaakte me prima straks.

ELLEN:

Mag.. mag ik misschien ook nog een glaasje wijn? Het.. het smaakt me best goed. Heel.. heel goed zelfs.

LENIE:

Nou als jullie nog iets te drinken pakken dan neem ik denk ik ook wel iets. Een slaapmutsje zullen we maar zeggen.

VERA:

Maar natuurlijk eens kijken mevr.. eh juffrouw Samantha had whisky, Ellen had wijn en Lenie wat wil jij dan drinken?

LENIE:

Ja daar zeg je zoiets? Heb je misschien boerenjongens?

VERA:

Boerenjongens? Wat is dat nu weer?

SAMANTHA:

Och zo'n plattelands drankje natuurlijk.

VERA:

Ik geloof niet dat we dat hebben.

JOHN:

(druk zoeken) Ik zie niks van zoiets hier. Lenie, hoe zien die boerenjongens eruit dan?

LENIE:

Nou het zit in een pot en het lijkt op krenten en die zitten weer in drank. Zijn best lekker hoor. Trouwens alle boerenjongens zijn lekker heb ik wel eens gehoord.

JOHN:

Nee.... Nee niks van zoiets.

LENIE:

Da's jammer. Eens kijken wat dan? *(nadenkend)* Ik weet het! Alleen weet ik niet meer hoe het heet. Het zit een fles en het is geel. Ik kan toch niet op de naam komen.

ELLEN:

Advocaat.

LENIE:

Dat is het advocaat. Goed van jou.

ELLEN:

Dat pakt mijn oma vroeger ook altijd. Een advocaatje met slagroom zei ze altijd als ze bij ons kwam.

LENIE:

Ja, ja, dat is het een advocaatje met slagroom. Dat zou ik nu wel lusten. Ik hoor wel dat je oma ook een goede smaak had. *(tot Vera)* Je hoort het kind een advocaatje met slagroom.

VERA:

Nou ik zal kijken maar ik kan niks beloven.

JOHN:

Ga jij maar zoeken dan schenk ik wel voor Samantha in.

SAMANTHA:

Wil je dat voor me doen? Dan ben je een schat.

LENIE:

En kindje als jij dat voor mij inschenkt dan ben jij mijn schat.

ELLEN:

(houdt glas omhoog) En als je er mij nog een geeft dat ben je mijn... mijn vriendin.

JOHN:

Phoe laat ik nu toch even denken dat je ook schat wilde zeggen. Dacht even dat je toch iets vergeten was in te vullen op die formulieren.

VERA:

Nou dan ga ik maar weer eens zoeken. *(af deur keuken met glas Ellen)*

JOHN:

(bezig aan barretje)

SAMANTHA:

Zeg schat kijk maar niet te nauw met de hoeveelheid. Anders moet je te snel weer bijvullen.

JOHN:

Ik begrijp het volkomen. Het wordt dus een stevig gevuld glas.

SAMANTHA:

Jij begrijpt mij tenminste. Kom je direct naast me zitten? *(klopt naast zich op bank)*

JOHN:

O ja hoor geen enkel probleem. Kijk eens een stevige borrel. *(geeft glas aan Samantha)*

SAMANTHA:

O heerlijk schat. Kom maar lekker naast me zitten. Kunnen we een boom opzetten over...

LENIE:

Een boom opzetten? Bij ons hakken we de bomen om. De meeste staan toch maar in de weg. En het hout kunnen we goed gebruiken om op te stoken.

SAMANTHA:

(zucht, hoofd schudden)

JOHN:

Samantha bedoelt...

SAMANTHA:

Sam. Voor goede vrienden Sam. Voor jou dus Sam.

JOHN:

He? Mij goed. Sam bedoelt dus dat we een goed gesprek kunnen voeren.

LENIE:

O, wij zeggen dan dat we bij kunnen kletsen. Het is maar zoals je het beestje een naam geeft.

SAMANTHA:

Nou, kom je nog zitten? We moeten tenslotte beter kennismaken dat is de opzet van dit gezellig weekendje. Alleen vraag ik me wel af wat de anderen hier nog doen.

JOHN:

Ik wil zelf ook wat drinken. *(naar barretje en inschenken)*

ELLEN:

Lenie, ik zit nog na te denken over die bomen en dat kappen. Dat is toch niet goed voor de natuur? Ik bedoel als we allemaal zomaar gaan kappen opstoken wordt het nog erger met de natuur als het al is.

SAMANTHA:

O nee he, je bent toch niet een of andere milieufreak waarvan niks mag?

LENIE:

Nou ze heeft daar wel een punt. Als iedereen dat zou doen zou dat inderdaad slecht voor het milieu zijn. Maar als ik en nog een paar boeren bij ons het doen kan het heus geen kwaad hoor. En je moet ook niet denken dat we iedere week een boom omhakken. Nee we doen wel een tijdje met dat hout.

JOHN:

(met glas naar bank) Zo dan zal ik eens tussen de dames gaan zitten.

SAMANTHA:

Precies, kom maar eens naast me zitten. *(klopt op bank)*

JOHN:

(gaat zitten, duidelijk in de knel)

LENIE:

(bekijken hoe andere moeilijk zitten) Zitten jullie een beetje makkelijk?

SAMANTHA:

Nou om eerlijk te zijn voelt het alsof er hier eentje teveel is. En laat ik er gelijk bij vertellen dat ik het niet ben.

JOHN:

Och als we allemaal een beetje inschikken lukt het best. Ellen als jij nu een beetje anders gaat zitten en Sam jij ook een beetje dan zal ik me zo slank mogelijk maken. *(duidelijk smaller maken, moeilijke stem)* Dat wil ik al jaren en nu is het gelukt.

LENIE:

Benieuwd hoelang je het volhoudt. Ik heb wel eens gehoord dat lijnen net een jojo is. Dan wordt je weer mager en dan weer dikker. Ik weet het zelf niet want volgens mij zit ik vanaf mijn geboorte al op dit gewicht ik kan eten en drinken wat ik wil. Ik kom geen gram aan en...

Tijdens het gezellig samen zijn gebeurd er een ongelukje, wat verstrekkende gevolgen heeft voor eenieder!!

JOHN:

(haastig) Probeer het dan toch. Misschien zat het in die halve lessen waar je nog bij was.

ELLEN:

Je.. je bedoelt dat ik.. bij haar?

JOHN:

Als we niks doen loopt het net af als met die koe bij Lenie. Ik bedoel we moeten toch iets doen?

ELLEN:

Je.. je hebt gelijk. (*diep zuchten, op knieën bij haar, tegen wang tikken*) Samantha? Samantha kun je me horen? Doe je ogen eens open?

LENIE:

Kindje het lijkt me dat je teveel vraagt Kan ze je horen dan zou ze haar ogen open doen en je wacht het antwoord niet af op de eerste vraag. Heb toch wat geduld. (*schudt hoofd*) De jeugd van tegenwoordig, geen geduld.

ELLEN:

Zoals ik al zei. Ze is bewusteloos. Waarschijnlijk met haar hoofd op de grond gevallen en hup buiten westen. (*voelt achterhoofd*) Jawel een bult. Ik voel hem duidelijk.

JOHN:

Maar wat moeten we dan doen? We kunnen haar hier toch zo niet laten liggen?

LENIE:

(*opstaan, zoeken*) De telefoon? Waar is dat ding toch?

JOHN:

Lenie, je kunt toch die slager niet bellen?

LENIE:

Natuurlijk niet. Man, hoe kom je erbij. (*schudt hoofd*) Mannen. Ik bel 113 zodat er een ziekenauto komt.

JOHN:

112.

LENIE:

112? Weet je dat zeker? Ik dacht toch zeker dat het 113 was. Weet je het echt zeker? Ik dacht nog daar is over nagedacht omdat het op dertien eindigt en je dat nummer alleen maar draait als er iets gebeurd is. (*wegwerpgebaar*) Nou ja je zult wel gelijk hebben. In ieder geval hebben die mannen meer verstand van zulke dingen dan wij.

JOHN:

Dat is tenminste een goed idee. Heb je dat ding al? (*zoekt mee*)

VERA:

(*op deur keuken met dienblad met wijn en glas advocaat met grote dot slagroom*) Het heeft even geduurd maar dan heb je ook iets zeggen ze altijd. Ik heb nogal moeten zoeken maar... (*ziet alles verbaasd aan*) Wat is hier gebeurd? Wat zijn jullie aan het doen en waarom ligt mevrou.. eh juffrouw Samantha op de grond?

LENIE:

Dat is een heel verhaal maar Samantha is bewusteloos. Volgens Ellen daar en wij zoeken een telefoon.

VERA:

(*verbaasd, begint erg te trillen zodat dienblad bijna valt*) Be.. bewusteloos? Telel..telefoon?

LENIE:

(*ziet trillende Vera, haastig naar haar toe en dienblad overnemen*) Rustig maar. Kalm maar. Alles lost zich vanzelf op. Geef dat dienblad maar aan mij. Het zou eeuwig jammer zijn dat die borrel advocaat zou vallen. Daar is ie veel te lekker voor.

VERA:

Maar.. maar moeten we niemand bellen?

LENIE:

Dat proberen we al de hele tijd, alleen kunnen we zo'n telefoonding nergens vinden.

SAMANTHA:

(kreunen)

LENIE:

Wat is dat nu weer? *(rondkijken)* Direct stort de boel nog in ook. Moeten we niet ontruimen?

JOHN:

Dat.. dat was Samantha. Ze.. ze komt bij!

(iedereen rond Samantha)

LENIE:

Geef haar wat ruimte. Een beetje uit elkaar mensen.

(iedereen gaat wat terug zodat Samantha goed zichtbaar is)

JOHN:

(op knieën naast Sam) Sam? Samantha meisje gaat het weer een beetje?

SAMANTHA:

(kreunen)

ELLEN:

(opstaan) Misschien moet je wat harder praten. Mogelijk hoort ze je niet.

JOHN:

(hard) Sam? Gaat het een beetje met je? Toe zeg nu eens iets!

LENIE:

(pakt oren) Potverdorie mijn oren. Die man staat vlakbij m'n oren te loeien als een ritsige stier die een tochtige koe ruikt.

SAMANTHA:

(duidelijk verward) Wat.. wat is er gebeurd? Waar ben ik? *(tot John)* Wie.. wie ben jij dan wel?

JOHN:

O Sam je bent weer de oude. O meisje het spijt me zo. Ik wilde je echt niet laten vallen maar toen opeens op mijn schoot wilde gaan zitten toen schrok ik zo dat ik opeens opsprong en jij viel en toen...

LENIE:

Zat mijn dure broek onder de drank. Ja zulke dingen gebeuren als je spontane dingen gaat doen. Daar komen doorgaans ongelukken van. Ik weet nog dat mijn tante verkering kreeg met mijn oom. Hij was toen nog niet officieel mijn oom. Binnen negen maanden was hij dat wel en dat alles gebeurde ook in een opwelling.

SAMANTHA:

Wie.. wie is dat?

LENIE:

Ik? Ik ben Lenie en... Maar je bent weer de oude want je wilt mij niet kennen.

JOHN:

O Sam. Gelukkig ben je weer beter. Kom dan zette we je eer in de bank. Naast mij deze keer zodat er niks kan gebeuren.

LENIE:

(pakt borrel advocaat en begint te eten) Als ze maar rustig blijft zitten gebeurd er niks. Maar ja die opwellingen he. Die hebben al voor heel wat ellende gezorgd, dat zie je nu maar weer. *(tot Vera)* Lekker kindje, heel lekker. *(door lepelen)*

VERA:

Wacht ik help je even.

(John en Vera pakken Samantha vast en haar moeizaam in bank zetten)

JOHN:

Zit je goed? *(naast zitten)* Gaat het weer een beetje Sam?

ELLEN:

(wijnglas in hand) Lust je misschien iets te drinken?

SAMANTHA:

Drinken? Ja, een glaasje water. En een pijnstiller. Ik heb zo'n hoofdpijn.

(iedereen staart haar aan)

LENIE:

(verbaasd) Water? Ik hoor 't toch goed he? Ze zei toch water? Dan mankeert ze echt iets mensen. Kan niet anders. Daar moet je iets aan doen jongen.

JOHN:

Dat is geen slecht idee. Misschien is het beter als je even gaat liggen Sam. Kun je bekomen van je ..eh val

SAMANTHA:

Zou je denken?

JOHN:

Natuurlijk, ik help je wel. Dan blijf ik wel bij tot je slaapt.

SAMANTHA:

O wat lief. Dat heb ik nog nooit meegemaakt.

JOHN:

Kom maar. *(helpt, moeizaam, Samantha uit bank en ondersteunend af deur opkomst)*

LENIE:

Beterschap Samantha.

VERA:

(hoofdschuddend) Wat een toestand.

ELLEN:

(in bank zitten) En net nu die mijnheer Maxwell er niet is He?

VERA:

(ook in bank zitten) Zeg dat wel alleen...

LENIE:

Och kindje jij kunt er toch niks aan doen? In feite is het de schuld van die John. Maar ja een ongelukje zit in een klein hoekje.

VERA:

Jawel maar toch.

ELLEN:

Wat wilde je eigenlijk zeggen?

VERA:

Ik?

ELLEN:

Ja net had ik het over Maxwell en toen zei je alleen en stopte toen. Waarom?

VERA:

(haalt schouders op) Och, laat maar.

LENIE:

Nee, nee kindje. Wie a zegt moet ook b zeggen of zoals wij thuis zeggen wie boe zegt moet de koe zoeken. Vooruit wat zit je dwars?

VERA:

Ik weet niet eens of het zo belangrijk is maar ik hoorde mijnheer Maxwell straks bellen en het klonk zo... zo akelig... zo onheilspellend...

LENIE:

Kindje je maakt me bang. Hij zal toch niks van plan zijn?

VERA:

Dat is hem nu net. Hij deed voorkomen alsof hij wel iets van plan was. Ik kan het alleen niet plaatsen.

ELLEN:

Wat zei hij dan?

VERA:

Ik weet het niet meer precies maar hij had over niemand thuis, over singles zijn. En ook nog zoiets van dat die compagnon rustig zijn gang kan gaan. En... en... hij zei ook nog het hem niet.. niet interesseerde of ik betaald zou krijgen.

LENIE:

Echt? Zei hij dat echt? Wat een vuile streek. Jij doet nog wel zo goed je best voor ons niet dan Ellen?

ELLEN:

(nipt nadenkend aan glas wijn) He? Wat?

LENIE:

Ik zei net dat Vera zo goed voor ons zorgt en dan wil die Maxwell niet betalen. Nou kindje als hij niet betaalt zal ik je wel betalen. Beter nog kom maar eens weekendje naar mijn boerderij, samen met je vriendje. Dan zal ik jou ..eh jullie wel eens verwennen. En als ik die kwast nog zie zal ik hem wel eens duidelijk maken dat hij zo niet met mensen om moet gaan.

VERA:

Dat is heel vriendelijk van u Lenie. Maar zeg maar niks want als hij klaagt bij het uitzendbureau dan krijg ik nooit geen werk meer via hem.

LENIE:

Nou nog mooier. Die kwibus licht je op en ik mag niks zeggen. Daar klopt niets van niet dan Ellen?

ELLEN:

(in gedachten)

LENIE:

Ellen?

ELLEN:

(opschrikken) He? Wat? Wat zei je?

LENIE:

Ik zei.. Och laat ook maar.

ELLEN:

Inderdaad, ik laat het erbij. Ik ga naar bed. Ben moe en morgen is weer een dag. *(opstaan, geeuwen, uitrekken)* Welterusten.*(af)*

VERA:

Ik denk dat ik ook maar ga slapen. *(zucht)* Als er iets terecht komt van slapen tenminste.

LENIE:

Kindje maak je niet zo druk. Voor alles is een oplossing. Ga maar lekker slapen, ik eet m'n advocaatje op en ga ook rusten. Welterusten kindje.

VERA:

Welterusten Lenie. Tot morgen. *(af deur opkomst)*

LENIE:

(borrel leegeten)

DOEK

DERDE BEDRIJF NACHT

(als het doek opgaat is de lege, donkere, huiskamer te zien)

VERA:

(op, in badjas) Ik kan niet slapen. Het blijft door m'n kop malen. Eerst die Samantha die gevallen is. God weet wat ze er aan over houdt en dan ook nog die Maxwell. Hoe meer ik erover nadenk hoe minder ik het vertrouw. En ik weet niet wat ik moet doen. Ik kan geen politie bellen want ik heb geen feiten, alleen maar vermoedens. Waar ben ik aan begonnen? Als ik dat geweten had, was ik nooit gekomen. *(ploft in bank en mistroostig zitten)*

LENIE:

(op deur opkomst, lange, ouderwetse, nachthemd aan, krulspelden in en netje erover) Mooi niemand te zien. Ik krijg me toch opeens zo'n zin in nog zo'n advocaatje met slagroom. Ik hou het niet meer uit in bed. Eens even in de keuken waar dat kindje alles neergezet heeft. *(bij deur keuken)*

VERA:

Kon je ook niet slapen Lenie?

LENIE:

(schrikt zichtbaar) Kindje ben jij dat? Ik zie bijna niks in het donker, wacht ik zal het licht eens aanmaken.

VERA:

Nee, nee laat maar uit. Ik vind het wel prima zo.

LENIE:

(in bank naast Vera zitten) Maar kindje toch, maak je je nog steeds druk over dat gedoe van straks?

VERA:

(knikt) Ja, ik kan niet slapen. Lig maar te woelen en te piekeren.

LENIE:

Tobben is nooit goed voor een mens. Trouwens ook niet voor een dier. Je kan zelfs aan een koe zien als die aan het tobben is. Dan laat het beestje z'n kop hangen en geeft minder melk. Ook z'n ogen staan dan zo dof. *(zucht)* Maar ja kom er maar eens bij een koe achter waarover die tobt.

VERA:

Zo voel ik me ook. Ik laat ook m'n hoofd hangen en gelukkig geef ik geen melk anders was dat ook nog minder dan niks.

LENIE:

Kom, kom kindje niet de moed laten zakken. Je doet geweldig werk.

VERA:

Ja, daarom is die Samantha gisteren zeker op haar hoofd gevallen?

LENIE:

Kindje ik heb je toch al gezegd dat je daar niks aan kunt doen? Die Samantha heeft dit alleen maar aan zichzelf te wijten en als ze eerlijk is zal ze dat ook toegeven. *(even stil)* Maar eerlijk is eerlijk je weet dat nooit bij die Samantha. Een eigenaardig type. Blijft staan dat het jouw schuld niet was.

VERA:

En dat telefoontje dan? Ik vertrouw het niks. Straks worden we allemaal de dupe van die Maxwell.

LENIE:

Dat zal wel meevallen. Bovendien kan jij er dan nog niks aan doen. Dingen gebeuren nu eenmaal omdat... omdat ze gebeuren. Zo simpel kan het leven soms zijn.

VERA:

(zucht) Was het maar zo simpel.

LENIE:

(klopt knie Vera) Kindje, weet je wat wij gaan doen? Wij gaan een beker warme melk drinken. Daar word je rustig van en het is goed voor de slaap. Nee, nee, ik moet het goed zeggen. Jij gaat een beker warme melk drinken. Ik pak nog een glaasje advocaat met van die heerlijke slagroom. Het effect is voor ons alle twee hetzelfde: we krijgen er weer slaap door. Loop maar mee naar de keuken. *(opstaan en af deur keuken)*

VERA:

(zuchten, opstaan af deur keuken)

EVEN TIJDSOVERBRUGGING

Maxwell komt thuis met wat spullen die hij weg zet. Vera en Lenie denken iets te horen maar zien niks totdat Maxwell terug komt!!

VERA:

(haastig op deur keuken) Lenie kijk uit misschien heeft ie een wapen.

LENIE:

Ik weet zeker dat mijn deegroller harder is dan zijn hoofd. Waar is ie nu weer? Vera doe het licht eens aan zodat ik kan zien waar die schavuit precies is.

VERA:

(licht aan bij deur keuken)

LENIE:

Ha daar is ie. *(stormt met opgeheven deegroller op "springende" Ellen af)* Nu heb ik je. Je had je straks zeker verstopt he? Nu dat zal je niet meer lukken. *(pakt ze vast)*

VERA:

Lenie! Stop! Het is Ellen!! *(haastig naar Lenie en arm met deegroller vastpakken)*

LENIE:

Laat me los zodat ik die onverlaat eens een stevig lesje kan leren. Als ik met hem klaar ben gaat die de eerste paar maanden niet meer op roverspad.

VERA:

Stop toch Lenie. Kijk dan het is Ellen!! Onze Ellen!!

LENIE:

(hoofd omdraaien) Wie? Ellen? Dat zei je toch he?

VERA:

Ja, kijk dan!

LENIE:

(naar Ellen kijken, verbaasd, loslaten en deegroller laten zakken) Krijg nou wat. Het is Ellen. Maar waarom breek jij hier in? Je was toch al binnen?

ELLEN:

Ik breek niet in. Ik dacht dat ik iets hoorde en ging kijken en toen ..eh toen stootte ik m'n been en opeens stond er een briesende draak voor me met een deegroller.

LENIE:

Ja dat was ik! Zag je het gelijk dat ik het was?

ELLEN:

Nou gelijk. Ik wist niet wat ik zag. Ik schrok zo dat ik niet wist wat ik zag ik hoorde alleen iemand roepen.

VERA:

Wat heb je aan je been?

ELLEN:

(hinkt over toneel) Ik stootte ergens tegenaan. Was vergeten het licht aan te doen.

VERA:

Kom eens zitten zodat ik naar je been kan kijken.

LENIE:

Nu jij weer met je been. Dan valt er iemand op z'n hoofd, dan stoot er iemand zijn been. Het lijkt wel zo'n horror huis.

ELLEN:

(gaat moeizaam zitten, been omhoog) Je weet half niet wat voor een huis dit is.

VERA:

(bekijkt been) Nou dat wordt een stevige zwelling. Ik zal er wat ijs op doen.

LENIE:

IJs? Je bedoelt vanille-ijs of chocolade of aardbeien? Dat is toch jammer dat om op dat been te smeren?

VERA:

Lenie, ik bedoel ijsblokjes! Om te koelen zodat haar been nog niet dikker wordt.

LENIE:

O ja dat moet dan maar.

VERA:

(bijna bij deur keuken)

LENIE:

Kindje als je dat ijs gaat halen, breng je mijn advocaatje dan mee? Dat staat klaar op het aanrecht. Jammer om te laten verpieteren.

VERA:

(hoofdschuddend af)

LENIE:

(naast Ellen zitten) En gaat het een beetje met dat been? Een mens kan pech hebben he?

ELLEN:

Nou, ik...

JOHN:

(op deur opkomst, in badjas) Wat is hier toch allemaal aan de hand?

LENIE:

Ach kijk daar hebben we onze hulp ook nog. Man, het is allemaal al opgelost en dan sta jij pas hier.

JOHN:

(in bank zitten) Ja, sorry hoor maar ik sliep zo vast. Ik werd net pas wakker toen ik iemand hoorde roepen. Toen ben gelijk uit bed gesprongen en naar beneden gerend.

LENIE:

Nou gelukkig ben je op de been gebleven. Iedereen valt hier zowat.

JOHN:

Hoezo? Ellen ben je gevallen? Wat is er aan de hand?

LENIE:

Geen paniek jongen. Vera heeft alles onder controle, ze is ijs halen. *(heft handen)* Ijsblokjes welteverstaan.

ELLEN:

Heb m'n been gestoten. Stom maar ..eh gebeurd.

LENIE:

Och stom. Ik zei straks nog tegen Vera dingen gebeuren omdat ze gebeuren of zoiets.

VERA:

(op, met doek met "ijs") Zo daar ben ik weer. Eens kijken. *(legt doek op been)*

ELLEN:

Phoe...phoe...en nog eens phoe.

LENIE:

Lijkt me toch sterk dat een beetje ijs zo pijn kan doen.

ELLEN:

(puffen) Geen... geen pijn maar... maar koud!

VERA:

John! Jij ook al wakker.

SAMANTHA:

(op deur opkomst, chique badjas aan, zonnebril op) John waar ben je? Ik werd wakker en was je kwijt. Maar iedereen is hier. Waarom?

LENIE:

Dat is een heel verhaal maar ..eh de zon is nog niet op hoor. Sterker nog het is nog midden in de nacht. Zet die bril dus maar af.

SAMANTHA:

Zou het graag doen maar door die ongelukkige val heb ik zo'n last van hoofdpijn dat het licht al pijn aan mijn ogen doet. Gelukkig had ik mijn Gucci zonnebril meegebracht zodoende dat het licht in mijn ogen wat getemperd wordt wat weer goed is voor m'n ogen en dus voor mijn hoofdpijn.

LENIE:

En dan zeggen ze dat ik breed spraakerig ben. Nou ja als het maar helpt. *(opstaan en richting keuken)*

VERA:

Wat ga je doen?

LENIE:

Kindje in alle opwindning ben je m'n advocaatje vergeten. Ik ga hem dus even halen. *(af deur keuken)*

JOHN:

Nou hier zitten we dan. Ik vraag me af of het niet verstandiger is om maar weer naar bed te gaan. Over een paar uurtjes is het weer dag. Kunnen we nog even slapen.

SAMANTHA:

Lijkt me een prima plan.

JOHN:

Zal ik je helpen Ellen?

ELLEN:

Och ik denk wel dat het zal lukken. Maar ik wacht wel op Lenie, anders vraagt die zich direct af waar we allemaal zijn. En dan zijn...

MAXWELL:

(op deur kantoor, verbaasd) Kijk nu toch. Iedereen is hier. Wat is er aan de hand? Waarom liggen jullie niet in jullie lekkere bedjes? *(dichterbij)* Maar mevrou.. juffrouw Samantha wat is er aan de hand met u? Waarom heeft u die zonnebril op midden in de nacht? *(schalks)* Toch niet teveel gedronken nadat ik weg ben gegaan?

LENIE:

(op met stevig glas advocaat en grote dot slagroom, gaat in bank zitten eten)

MAXWELL:

En Lenie. Dat is toch niet wat ik denk dat het is? Je bent ook overstag gegaan wat betreft de alcohol? Ik hoop echt dat het u smaakt.

LENIE:

Mag niet klagen mijnheertje, mag niet klagen. Is erg lekker zelfs.

MAXWELL:

Mooi, en Ellen, waarom zit jij daar met die doek om je heen?

ELLEN:

Een klein ongelukje. Stelt niks voor. Kan iedereen overkomen.

MAXWELL:

Vera, ik denk dat we toch even overleg moeten hebben. Zo te zien is er nogal het een en ander gebeurd hier en heb je het een en ander uit te leggen.

VERA:

Natuurlijk mijnheer Maxwell.

MAXWELL:

Mooi, kom maar even mee naar m'n kantoor dan kunnen we...

ELLEN:

Zij gaat nergens naar toe!

MAXWELL:

(verbaasd) Pardon?

ELLEN:

Ik zei, zij gaat nergens naar toe. En als er al iemand iets uit te leggen heeft dan bent u dat zelf mijnheer Maxwell.

SAMANTHA:

Maar Ellen toch, dat is wel heel brutaal om die beste mijnheer Maxwell zo te woord te staan.

ELLEN:

Het kan nog erger.

LENIE:

Ik zeg niks, anders heb ik het straks gedaan maar ik vind wel dat Ellen gelijk heeft.

MAXWELL:

Wat is hier gebeurd? Vanmiddag durfde je bijna niet binnen te komen en praat je zo tegen me? Ben je dronken of zo?

ELLEN:

Helemaal niet. Ik heb maar twee wijntjes op en..

MAXWELL:

En dat is voor jou waarschijnlijk al teveel. *(wenkt)* Kom Vera want wat hier gebeurd is kan echt niet door de beugel. Ik overweeg een klacht neer te leggen bij het uitzendbureau om...

ELLEN:

Er is hier inderdaad veel gebeurd en we zijn allemaal een stuk wijzer geworden mijnheer Maxwell. Zeker van uw handel en wandel.

MAXWELL:

Mijn handel en wandel? Waar heb jij het in godsnaam over?

ELLEN:

Dat zal ik u haarfijn uit de doeken doen.

LENIE:

Dat is fijn meisje want eerlijk gezegd snap ik er ook niet veel meer van. Ik weet dan wel iets meer maar kan het een niet met het andere verbinden. Ik ben zagezegd het overzicht kwijt. *(doorgaan met "lepelen")*

ELLEN:

Dan zal ik het voor jullie allemaal eens vertellen wat voor soort persoon mijnheer Maxwell hier is. *(moeizaam opstaan en hinkend over toneel)*

SAMANTHA:

Nou dat lijkt me overduidelijk. Een die het goed met ons voorheeft en een rasechte, nette, eerlijke zakenman.

LENIE:

Ho! Dat gaat niet samen. Daar ken ik genoeg zakenmensen voor. Net en eerlijk bestaat niet in de zakenwereld. Wel bij de boeren want als...

ELLEN:

Lenie als ik mijn verhaal af mag maken? Sterker nog ik ben nog niet eens begonnen.

MAXWELL:

(handen in zij) Nou ik ben heel benieuwd wat u te zeggen heeft. Maar let wel na uw futuristisch verhaal dien ik een aanklacht in bij de politie.

ELLEN:

Daar krijgt u alle tijd voor. Maar gaat u toch zitten. Gaat u rustig zitten mijnheer Maxwell. U heeft toch niks te vrezen? Gaat u ontspannen zitten en hoor mijn verhaal aan net als de rest.

MAXWELL:

(heft handen) Goed, goed. Maar zeg naderhand niet dat ik u niet gewaarschuwd heb.

SAMANTHA:

In dat geval treed ik wel als getuige op Max. Ik snap niet hoe ze bij dit gedrag komt.

JOHN:

(legt hand op arm van Samantha) Laat haar nu eerst haar verhaal eens doen Sam en dan kunnen we nog kijken hoe we reageren.

ELLEN:

Dank je wel John. En dat geldt ook voor iedereen hier. Laat me eerst mijn verhaal vertellen en dan kunt u kijken wat u ervan vindt. *(zucht)* Welnu mijnheer Maxwell, u heeft eerder deze dag telefoon gehad dan wel gepleegd met uw compagnon?

MAXWELL:

O gaan we nu op die toer? Ik sta dus al terecht. In een rechtszaal zo te horen. *(heft handen)* Maar goed, ik speel het spel wel mee. Inderdaad, ik heb contact gehad met mijn compagnon. Dat is geen geheim. Sterker nog zakenpartners hebben wel meer overleg en...

ELLEN:

Dank u wel mijnheer Maxwell. In dat bewuste telefoontje heeft u zich, laat ik het zachtjes uitdrukken, nogal laatdunkend over ons hier uitgelaten. In dat bewuste telefoontje liet u ook blijken dat wij allemaal alleenstaand zijn en alleen wonen. Ik kom daar later nog op terug. U hoeft dit niet te ontkennen of te bevestigen ik heb een getuige.

MAXWELL:

(heft handen, schudt hoofd)

ELLEN:

In een later telefoontje kreeg u te horen, van uw, zoals u dat noemt, uw zakenpartner, dat het nogal veel werk was en u bood aan om te komen helpen. Op zich heel nobel van u. Mits het gewoon werk was en geen inbraak mijnheer Maxwell!!!

MAXWELL:

(gespeeld verontwaardigd) Inbraak? Weet u wel wat u zegt mevrouw Ellen? Weet u wel waar u mij van beschuldigd?

LENIE:

Volgens mij, maar ik kan het mis hebben, bedoelt ze dat u een ordinaire inbreker bent.

ELLEN:

Ik had het zelf niet beter kunnen zeggen.

MAXWELL:

U heeft geen enkel bewijs voor al wat u zegt. Geen enkel!

ELLEN:

O nee? Dan heeft u er zeker ook geen bezwaar tegen dat John even de doos met ..eh spullen uit uw kantoor haalt?

MAXWELL:

(onzeker) Doos? Spullen? Ik... eh.. ik zou niet weten waarom ik..eh

ELLEN:

Mooi. John zou je zo vriendelijk willen zijn om op kantoor even de doos te gaan halen? Ik neem aan dat je het direct ziet.

JOHN:

Ik? Nou ja waarom ook niet. Zoveel eerder is dit allemaal opgelost. *(opstaan en af deur kantoor. Even later op met doos spullen)* Er staat bijna niks in dat kanoor. Geen bureau, geen computer niks. Alleen een tafeltje waarop deze doos stond. *(zet doos zo neer dat publiek goed ziet)*

ELLEN:

Dank je wel John. Welnu mijnheer Maxwell zijn dat uw spullen?

MAXWELL:

Mijn spullen? Nou ja.. eh dat is te zeggen.

SAMANTHA:

(verbaasd) Zijn spullen? Dat lijkt verdacht veel op een kandelaar van mij. *(pakt kandelaar, bekijken, evt zonnebril omhoog houden)* Ja dat is een zilveren kandelaar van mij. *(kijkt doos, zet kandelaar neer, pakt schilderijtje)* En dat is ook van mij. Dit hing in mijn huiskamer aan de muur. Een echte Vondel.. *(neerleggen)*

LENIE:

(pakt beide dingen , bekijken)

SAMANTHA:

Hoe komen die nu hier?

ELLEN:

Heel simpel, dat hebben mijnheer Maxwell en zijn zogenaamde zakenpartner uit uw en ik neem aan nog meer spullen uit uw huis gestolen. Overigens zal dit ook bij een ieder van ons zijn gebeurd.

LENIE:

Ook bij mij? *(schudt hoofd)* Dan hoop ik niet dat ze onze Hector tegen zijn gekomen. Die laat je zomaar je gang niet gaan.

MAXWELL:

Maar... *(zuchten, kordaat)* Dit neem ik niet, al die valse beschuldigen. Ik zou niet weten hoe deze spullen hier komen.

ELLEN:

(trekt bivakmuts, zaklamp en breekijzer uit doos) Dan weet u zeker ook niet hoe deze dingen hierin komen?

MAXWELL:

Ik.. Mevrouw Ellen, ik neem het niet langer. Ik dien een aanklacht in bij de politie wegens smaad. Zo gauw straks het bureau open is ga ik daar naar toe en...

ELLEN:

Wees gerust mijnheer Maxwell u bent al veel eerder op het politiebureau dan u denkt.

MAXWELL:

He? Hoe.. hoe bedoelt u?

ELLEN:

Ik ben een politieagente mijnheer Maxwell. Ik werk undercover.

MAXWELL:

U.. u.. bent politieagente?

ELLEN:

We zijn uw misdadige organisatie al langer op het spoor maar konden geen harde bewijzen verzamelen. Toen leek het ons een goed idee om iemand bij u in te laten schrijven en zo te proberen bewijzen te verzamelen. En dat is nu gelukt. U bent erbij mijnheer Maxwell. Gloeiend erbij zagezegd. Komt u maar mee dan wachten we in de hal op mijn collega's. *(pakt Maxwell bij kraag en beide af deur opkomst)*

SAMANTHA:

Maar.. maar... het was zo'n aardige man. Hoe kun je je zo vergissen in iemand? Wie had dat nou toch gedacht?

LENIE:

Over vergissen gesproken. *(pakt kandelaar)* Ik zie dat deze kandelaar niet echt is. Kijk hier is een stukje beschadigd en iedereen kan zien dat er iets anders onder zit. Gewoon ijzer lijkt me. Kijk maar *(geeft aan John, deze nauwkeurig bekijken)* En ook dit schilderijtje is niet echt hoor Samantha. Daar hebben ze je mee genept. Je zegt net dat het een Vondel is maar volgens mij bedoel je dat je het gevonden hebt. Kijk maar hieronder staat duidelijk made in Taiwan. En Vondel kwam toch uit Nederland? *(geeft aan John, deze nauwkeurig bekijken)*

JOHN:

Klopt allemaal. Hoe kan dat Samantha?

SAMANTHA:

Nou ..eh kijk.. vroeger ..eh had de familie veel geld maar ..eh dat is nu ..eh allemaal op en wij ..eh kunnen toch niet zeggen dat we armoedzaaiers zijn? Ik ..eh bedoel...

JOHN:

Dat je de schijn hoog moet houden? Sam... Sam toch. *(hoofdschuddend)* Je bent toch zoals je bent? Daar is toch niks mis mee?

SAMANTHA:

(duidelijk verlegen) ..eh Eigenlijk niet. Maar.. eh wil..ik ..eh bedoel wil je me nu niet meer zien?

JOHN:

Waarom niet? Wat kan mij geld schelen. Gezondheid, vriendschap, liefde daar draait het om in het leven. Kom dan gaan we naar boven nog even ...eh slapen zullen we maar zeggen en dan naar huis.... Naar dat van jou of dat naar mij dat moeten we nog even bekijken.

SAMANTHA:

O John, wat ben je toch een lieverd. *(omhelzing, beide af deur opkomst)*

VERA:

Wat een toestanden. Wie had dat gedacht van die Ellen. In eerste instantie leek het zo'n vergelegen iemand en nu...

LENIE:

Ja, zo zie je maar: stille wateren hebben die afgronden of zoiets. Maar goed, de schuldige zitten vast, we zullen onze spullen wel terug krijgen. Kortom eind goed al goed dunkt me.

VERA:

Misschien wel ja. Dan.. eh ga ik me maar aankleden van slapen komt toch niks meer. Ik.. eh

LENIE:

Dat weekendje op de boerderij blijft staan hoor. Jullie zijn van harte welkom. Je belt me maar als je wilt komen.

VERA:

Dat is goed. Lief van je Lenie, heel lief. (*omhelzing en af deur opkomst*)

LENIE:

(*zucht, leeg glas bekijken*) Toch jammer dat ie op is. (*opstaan*) Maar ze hebben nog meer. In de keuken staat nog zeker een halve fles van die lekkere advocaat en in die spuitbus slagroom zit ook nog meer dan voldoende, dus ik kom deze paar uur nog wel door. (*af deur keuken*)

DOEK